

ORDO FRATRUM MINORUM

Pismo Generalnog Ministra za Božić 2023.

Serafico incanto, Carmelo Ciaramitaro

*«Ovo je dan što ga učini Gospodin: kličimo i radujemo se
u njemu! Jer nam je presveto ljubljeno Dijete darovano,
rodilo se za nas na putu, i bi položeno u jasle, jer za nj ne
bijaše mjesta u svratištu»*

Služba Muke Gospodnje XV, 6-7

Svoj braći našega Reda
Kontemplativnim sestrama naše obitelji
Sestrama TOR-a te braći i sestrama povezanima s našim Redom

«Ovo je dan što ga učini Gospodin: kličimo i radujemo se u njemu! Jer nam je presveto ljubljeno Dijete darovano, rodilo se za nas na putu, i bi položeno u jasle, jer za nj ne bijaše mjesta u svratištu»¹.

Tako je sveti Franjo molio sa svojom braćom na Božić.

Draga braćo i sestre želim učiniti isto s vama, u ovo vrijeme došašća i Božića 2023., vrijeme koje je prošarano sjenama i bljeskovima rata i nasilja u mnogim dijelovima svijeta, ne samo u Svetoj Zemlji, gdje se Gospodin želio siromašan roditi i umrijeti, a njegova se agonija nastavlja i danas.

Prvi poziv gornjega Franjinog „psalma“, poziv je na radost, koji se danas čini težim nego ikad: kako možemo biti sretni usred tolikih smrti i pred neizvjesnom budućnošću? Imamo li pravo na radost kad su toliki lišeni mira i samog života?

Kako danas iskusiti i naviještati radost došašća i Božića?

Vjerujem da se od nas traži da naučimo prepoznati što nam koči iskustvo radosti i mira.

Skrećem stoga pozornost na prisutnost onih «zlih misli» u nama - kako ih naziva duhovna tradicija - koje su doslovno saboteri radosti i mira.

Proždrljivost (pohlepa) iskrivljuje naš odnos s hranom, zavaravajući se da se prejedamo kako bismo bili siti te stoga sretni. I ne samo to, ona pokreće *požudu*, koja nam iskrivljuje odnos s tijelom i spolnošću, koja se više ne doživljava kao prostor susreta, nego posjedovanja.

Srdžba iskrivljuje naš odnos s drugima, jer nas uvrće u naše ideje i pozicije koje onda branimo pod svaku cijenu. Tako se u nama pokazuju *taština* i *oholost*, koje narušavaju odnos s onim što činimo kao i sa samim Bogom, jer smo u potpunosti zauzeli taj prostor odnosa.

Radi straha od smrti, grabimo sve, a tako nam se otkriva *škrtost*, iskrivljen odnos prema stvarima i novcu. Osim toga, tu je i druga misao koja iskrivljuje naš odnos prema prostoru, *bezvoljnost*, mračno zlo koje nas napada usred života, tjerajući nas da vjerujemo da će nam neka druga mjesta i poslovi biti bolji i da to nitko

1 Služba Muke Gospodnje XV, 6-7.

ne razumije, ostavljajući nas još uvijek u središtu svega. Nema radosti ako tako živimo i zato nas napada *tuga*, koja deformira naš odnos s vremenom, još skraćeno bolnim osjećajem da sve prolazi.

Htio sam se vratiti tim korijenima iskonskog zla koje je u nama, jer nas nasilje terorizma i rata, sa svime što ono donosi, dovodi u dodir s dubokim mislima i osjećajima koji nagrizaju mir i radost.

Možemo ovdje otkriti da smo suodgovorni za zlo prisutno u svijetu, koje teži zamijeniti Boga. Zlo nije šala. Sveti Pavao kaže da postoji nešto što priječi punu objavu Gospodinovu «u sjaju njegova dolaska»², a mi ne znamo tko je ili što je to. No, znamo da smo hodočasnici i stranci u ovoj borbi i budni u iščekivanju dolaska Gospodinova. Zato, iako dramatični, ne plaše nas znakovi vremena u kojem živimo. Zapravo, dok čekamo Gospodina, čitajmo ih pozorno i u vjeri, da On svojom ljubavlju promijeni naša srca i djela, «da Bog bude sve u svemu»³.

Dopustimo stoga Gospodinu koji dolazi rasvijetliti tamu u nama i otvoriti nas krepostima koje nam Duh ulijeva: kako nas podsjeća sveti Franjo, to su *radost i jednostavnost, siromaštvo, poniznost, milosrđe i poslušnost*: upravo te krjeposti zbunjuju zle misli i usmjeravaju nas prema Gospodinu⁴, tako da provre radost vjere i nasljedovanja Krista, za vedar život koji nije rezigniran ni tužan.

Taj je hod moguć Franjinim stopama, koji je u Grecciu dočeka dolazak Gospodinov u euharistiji, gdje se «danomice ponizuje, kao kad je sišao s kraljevskih prijestolja u krilo Djevice; danomice dolazi ka nama u poniznu obličju; danomice silazi iz krila Očeva na oltar»⁵.

Gospodinovo poniženje nam otvara put do izvorâ mira i radosti, sa svim stvorenjima. Naime u Euharistiji se možemo vratiti k Ocu, u Kristu i snazi Duha, ovom stvorenju koje «uzdiše i muči se u porođajnim bolima sve do sada»⁶.

Mir, radost i uzdah stvaranja: ne neka jeftina radost, već *savršena radost* koja je u Franji sazrela od Božića u Grecciu do susreta s Gospodinom na La Verni.

Još nas prati, s mnogim ljudima dobre volje ovoga vremena, prema radosti otkrivenoj u Djetetu koje se rađa *na putu*, poput mnogih koji danas bježe od ratova, gladi i nepravde.

2 Usp. 2 Sol 2, 3-8b.

3 1 Kor 15, 28.

4 Usp. Pozdrav krepostima, 10-15.

5 Opomene I, 16-18, FF 144.

6 Rim 8, 22.

Jednostavna i istinska radost, koja nam daje predokus povratka Gospodina, kojega zazivamo:

Maranatha, dođi Gospodine Isuse! Nedostaješ nam i danas s boli osjećamo tvoju šutnju.

Je li upravo u toj žalosti odsutnosti dolazi k nama ususret?

Nisi daleko od nas, daš se prepoznati. Daruj nam vjeru Marijinu, sposobnu čekati!

Uz najljepše želje za došašće i Božić Gospodinov, ispunjen njegovim mirom za sve.

Rim, 29. studenog 2023.

800 godina od odobrenja Potvrđenoga Pravila

Vaš brat i sluga,

F. Massimo Fusarelli ofm

*Fra Massimo Fusarelli, ofm
generalni ministar*

Prot. 112739/MG-98